

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:
 Cím: *Meg akartam érdekházasodni*
 Forrás: *Esti Hír*

Osztályozás	
Tárgy	381.6
Hely	
Idő	"1925"
Személy	
Helyezés	

Bm 1925. 1. 18. (Köt. v. füz.) (Oldal)

A SZEGÉNY IFJÚ MINDENKÉP AGGLEGÉNY MARAD

MEG AKARTAM ÉRDEKHÁZASODNI

Az érdekházasságnak kerek 12,000.000 akadálya van — Uri megjelenés, mint tökebefektetés — Mennyibe kerül 800 millió és egy szív?

A legkeményebben meg akarok házasodni. Emiatt nemrégén voltam is egy hivatásos házasságközvetítőnél, ám akkor ennél tovább nem jutottam. A házasságközvetítő ugyanis 700.000 korona beiratkozási díjat követelt, mivel pedig nekem történetesen se pénzem, se pénzre való kilátásom nem volt, elhatároztam, hogy olcsóbban igyekszem szerető szívhez és néhány százmillióhoz jutni. Elkezdtem böngészni az apróhirdetéseket, mígnem az egyikben megakadt a szemem. Ez a hirdetés nem kezdődött fellengző romantikusan, például úgy, hogy: „Átmodozó hölgy eszményi úrra vágyik...” — hanem puritán egyszerűséggel csak így: „800 millióval férjhez menne...”

Hogyan kezdődött az idill?

Még aznap írtam magam ajánló levelet a „800 millió és egy szív 27655” jellegre, amely levél rövid volt bár, de érthető, egyébként pedig így hangzott, ha hangosan olvasták: „Asszonyom, vagy kisasszonyom, hazudnék, ha azt állítanám, hogy máris halálosan szerelmes vagyok magába. De akkor is hazudnék, ha azt állítanám, hogy sohasem leszek halálosan szerelmes magába. Ez csak idő kérdése. Biztosíthatom, hogy bár szegény ifjú vagyok, a maga 800 milliója mégsem lesz képes tüzes szí-

vem lángolását valamiképp is csökkenteni”.
 Három nap után kaptam választ, amely még rövidebb volt, mint a levelem.
 „Azt hiszem, tudnám szeretni, mert stílusa emelkedett és nemes lélekre vall. Irja meg, hogy van-e jól pólt külseje, elegáns ruhája, szóval úri megjelenése, ami ugyebár természetes, hogy kell?”
 Megértettem ebből a levélből, hogy egész jelenlegi megjelenésemből legfeljebb stílusomat és nemes telkemet menthetem át ebbe a házasságba és bár mindkettőt igen könnyen ki tudnám cserélni, mégis azt kell kieserelnem, ami a legnehezebb: a garderoomat. Nekiindultam tehát a városnak és sorra vettem azokat a boltokat, amelyekből úri kinézésem jobbrafordultást várhattam.

Amiből egy úrnak egy kell

A ruhakérdést kellett először elintéznem. A ruhásboltokat elkerültem, mert úgy gondoltam, hogy kész ruhától nem igen lesz úribb kinézésem. Elhatároztam, hogy csináltatnék ruhát. Egy ideig gondolkodtam, hogy egyet, vagy kettőt? Végre is rájöttem, hogy úriembernek hétköznap éppoly elegánsnak kell lenni, mint vasár- és ünnepnapon, ezért úgy határoztam, hogy nem teszek a kétféle ruha közt különbsé-

get, köznap csak úgy járok, mint ünnepnap: vaggis egy ruhát csináltatok.

Elég jó angol szövetet találtam 600.000 koronáért és így a forsriftos három méter húsz forgalommal együtt két millióból ki is jött volna. Ha nem is a szövet, de az ára már meg volt — még pedig a fejemben — így tehát elmentem a szabómhoz, aki eddig ugyan még semmit nem csinált nekem, de most csinálhatott volna. A szabóm kijelentette, hogy 1.800.000 koronáért elkészíti nekem a ruhát, de ha két milliót fizetek, akkor még a zugehört is ő adja.

Ilyenmódon a ruhával csak meg lettem volna már valahogy és nekiláttam, hogy télikabát után nézzek. Nemrég egy zsidóbar a Teleki téren

kioktatott a divatról és akkor megtudtam, hogy bársongalléros fekete kabátot csak az hord, akinek nincs más. Ezért alkudozni kezdtem egy szőrmegalléros svájfolt szürke bundára. Nem éppen a Belvárosban, csak a Rákóczi úton, mert reméltem, hogy a „800 millió és egy szív 27655” úgysem fogja ezt soha megtudni. Végre is sikerült a fiztes kufárral 3.800.000 koronában megállapodnom és miután paroláztunk, hogy az üzletnek nincs már semmi akadálya: elmentem.

Ezekután, hogy külső szemponjtából egészen kifogástalan legyek, nem hiányzott más, mint egy szép, nagy, zöld búrkalap, egy pár szép kis barna gummitalpas cipő, továbbá egy bődtöltő sál a nyakamba. A kalapot a Károly körúton megochelttem volna 450.000 koronáért, a cipő, bár a kalapnál jóval kisebb volt, mégis többbe került volna: 485.000 koronát kértek érte. Mind a kettőnek az árával igen meg voltam elégedve és ezért most már nyugodtan alkudoztam a sálra, amelyet 165.000 koronáért egy okkázóüzletben meg is kaphattam volna.

Amiből egy úrnak kettő kell

Miután a felsorolt rekvizitumok birtokában külsőleg már egész kitűnően nézhettem volna ki, elhatároztam, hogy utána nézek a fehérneműeknek. Úgy akartam, hogy megjelenésemben legyen mindig némi hanyag elegancia, ezért el-tökéltem, hogy a keménygallérokra és a hozzájuk való keményített fehér ingekre még csak az árát sem tudakolom meg. Ehelyett kiválasztottam hat szín pompás zefir-inget, amikhez darabonként két puhagallér jár és miután az érték járó másfélmilliót sikerült 1.200.000-re lealkudnom, barátságosan elbúcsúztam az üzletestől. Bementem egy másik fehérnemű-üzletbe és mivel az olyan úriember, aki 800 millióra és egy szívre pályázik, nem egy nadrágot, hanem kettőt visel egyszerre, ilyen másodrendű nadrág irányában kezdtem tárgyalni. A szimmetria kedvéért ebből is hatnak szándékoztam megtudni az árát, ami rövidesen sikerült is. Az egész mindössze 900.000 koronába került volna, de mivel a tárgyalás itt is csak akadémikus jellegű volt, hát a szíves felvilágosítás után innen is továbbmentem.

A nyakkendő-kérdéssel jóideig nem tudtam tisztába jönni. A Lehel-piacon ugyanis kaphattam volna szép kötött nyakkendőt 7000 koronáért, míg a Belvárosban 150.000 koronáért alul nem igen láttam jóraból nyakkendőt. Az arany középut elvét követve, végre is az egyik Vilmos császár úti bolt kirakatában hosszasan elnézgettem a 120.000 koronás nyakkendőket és megállapítva magamban, hogy legalább hármat kellene vennem, nekiláttam a még hátralévő tolelt-szükségletek megtekintésének.

Itt már nem volt különösebb emóció. Úri kinézésű úriembernek való fésűt 120.000 koronáért kaphattam volna, ugyanígyem tulajdonsá-

gokkal felruházott fogkefét 40.000-ért, a keféhez való krémet pedig 30.000 koronáért kínálták nekem, természetesen eredmény nélkül.

Mielőtt még leendő hitvesemnek mindezekről beszámoltam volna, eszembe jutott, hogy a disztिंगvált úrlember, mikor székre ül, kissé felhúzza nadrágját, nehogy a bugnak baja essék és ilyenkor kívánatos, hogy az illető gentlemannek ne a puszta lábszárai látszódjanak. Vagyis röviden: kinéztem magamnak hat pár zoknit, a 75.000 korona.

Hogyan végződik az idill?

Mindezek után engedtessek meg nekem, hogy a „800 millió és egy szív 27.655“-nek a következő és egyben utolsó levelet írjam:

Asszonyom vagy kisasszonyom, nemrég még azt írtam, hogy hazudnék, ha azt állítanám, hogy sosem leszek halálosan szerelmes magába. *Ma már nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy sem halálosan, sem egyébként nem leszek magába szerelmes.* Mert ennek kerek tizenkétfélmillió akadálya van: az a 12.000.000 korona, amelyből stílusom és lelkem kivételével magához méltóvá formálhatnám lényemet. Am ha 700.000 akadály is sok volt nekem, mit gondolsz, legyőzöm-e ezt a 12.000.000 akadályt? Azt hiszem, örökre hiányozni fog nekem az a 12.000.000 „beruházás“, ami elengedhetetlen feltétele a „800 millió és egy szív 27.655“-nek.

N. K.